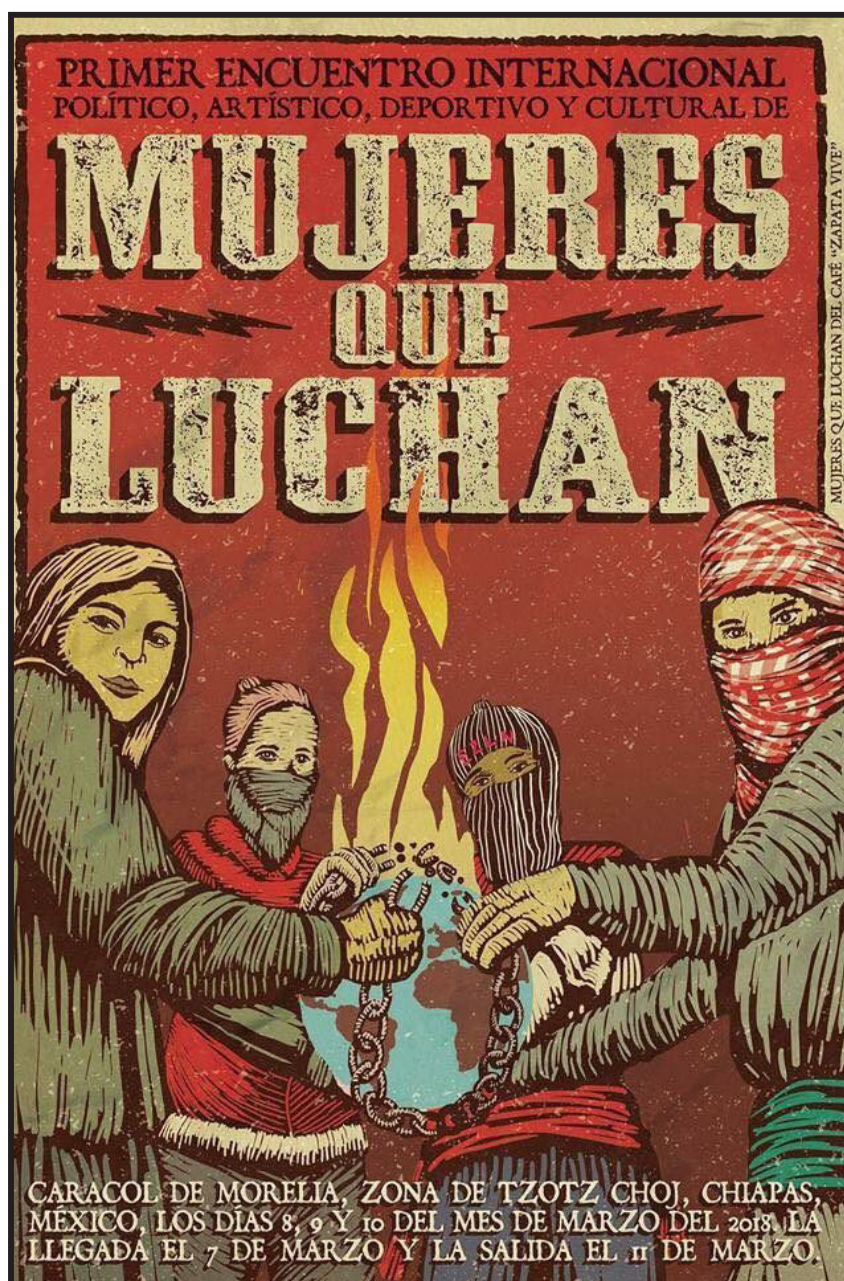

ΕΞΕΓΕΡΜΕΝΑ ΛΟΓΙΑ

ΑΠΟ ΤΗΝ 1^η ΔΙΕΘΝΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ, ΑΘΛΗΤΙΚΗ
& ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΠΟΥ ΑΓΩΝΙΖΟΝΤΑΙ,
8-10 ΜΑΡΤΗ, CARACOL ΤΗΣ MORELIA, ΤΣΙΑΠΑΣ

Εναρκτήρια ομιλία εκ
μέρους των γυναικών
ζαπατίστας

Ομιλία των γυναικών
ζαπατίστας στο κλείσιμο
της Συνάντησης

Παρουσίαση της «Ομάδας
ενάντια στην Πατριαρχία»
της Αναρχικής Πολιτικής
Οργάνωσης

Ομιλία εκ μέρους των γυναικών ζαπατίστας κατά την έναρξη συνάντησης

8 Μαρτίου 2018. Καρακόλ της περιφέρειας Tzotz Choj.

Καλημέρα αδελφές από το Μεξικό και τον κόσμο.

Καλημέρα συντρόφισσες της εγχώριας και διεθνούς Έκτης

Καλημέρα συντρόφισσες του Εθνικού Ιθαγενικού Κογκρέσου και του Ιθαγενικού Συμβουλίου Διακυβέρνησης

Καλημέρα συντρόφισσες comandantas, βάσεις στήριξης, που είστε στις αυτόνομες αρχές, υπεύθυνες τομέων, πολιτοφύλακες και αντάρτισσες.

Καταρχήν θέλουμε να στείλουμε μια μεγάλη αγκαλιά στην οικογένεια της συντρόφισσας Eloisa Vega Castro, από τη νότια Baja California η οποία συμμετείχε στα δίκτυα υποστήριξης του Ιθαγενικού Συμβουλίου Διακυβέρνησης της, και πέθανε, στις 14 Φεβρουαρίου ενώ συνόδευε την αποστολή του CIG (Ιθαγενικού Συμβουλίου Διακυβέρνησης).

Περιμέναμε μέχρι σήμερα για να χαιρετίσουμε τη μνήμη της Eloisa που η αγκαλιά μας είναι μεγαλύτερη και μπορεί να φτάσει μακριά, ως την άλλη άκρη του Μεξικού.

Και είναι μεγάλη αυτή η αγκαλιά και αυτός ο χαιρετισμός γιατί είναι από όλες τις γυναίκες και όλους τους άντρες ζαπατίστας, σήμερα 8 Μαρτίου, γι' αυτή τη γυναίκα που αγωνίστηκε και σήμερα μας λείπει: την Eloisa Vega Castro. Τα συλλυπητήρια μας στην οικογένειά της.

Αδελφές και συντρόφισσες που μας επισκεφθήκατε:

Ευχαριστούμε όλες όσες παρευρίσκαστε σε αυτή την πρώτη διεθνή συνάντηση γυναικών που αγωνιζόμαστε.

Σας ευχαριστούμε για τις προσπάθειες που καταβάλλατε για να έρθετε από όλους τους κόσμους σε αυτή τη γωνιά που βρισκόμαστε.

Γνωρίζουμε καλά πως δεν ήταν εύκολο και ίσως πολλές γυναίκες που αγωνίζονται να μην μπόρεσαν να έρθουν σε αυτή τη συνάντηση.

Ονομάζομαι αντάρτισσα Erika. Αυτό είναι το όνομα που χρησιμοποιούμε οι αντάρτισσες όταν ο λόγος μας δεν είναι ατομικός αλλά συλλογικός. Είμαι αντάρτισσα λοχαγός του πεζικού. Δίπλα μου βρίσκονται αντάρτισσες και πολιτοφύλακες διαφόρων βαθμών.

Η δουλειά μας είναι να φροντίσουμε ώστε σε αυτό το χώρο να βρίσκονται μόνο γυναίκες και να μην επιτρέψουμε σε κανέναν άντρα να κωθεί. Γιατί ξέρουμε πόσο πανούργοι είναι.

Θα μας βλέπετε λοιπόν να γυρνάμε παντού ελέγχοντας ώστε να μην μπουκνάν άντρες. Και αν κάποιος καταφέρει να περάσει θα τον πιάσουμε και θα τον διώξουμε. Γιατί είχαμε τονίσει ξεκάθαρα πως οι άντρες δεν είναι ευπρόσδεκτοι και άρα πρέπει να βρίσκονται έξω από αυτό το χώρο. Αργότερα θα ενημερωθούν για όλα όσα συνέβησαν εδώ.

Εσείς μπορείτε να πηγαίνετε όπου θέλετε. Μπορείτε να βγείτε και να μπειτε όσες φορές θέλετε. Το μόνο που χρειάζεται να έχετε είναι το καρτελάκι με το όνομά σας. Δεν επιτρέπεται όμως η είσοδος στους άντρες μέχρι να ολοκληρωθεί η συνάντησή μας.

Υπάρχουν επίσης συντρόφισσες λειτουργοί υγείας και κάποιοι γιατροί. Αν λοιπόν κάποια αρρωστήσει ή αδιαθετήθει αρκεί να το πει σε οποιαδήποτε από μας κι εμείς θα ενημερώσουμε αμέσως τις λειτουργούς υγείας ώστε να σας φροντίσουν. Επίσης αν θεωρηθεί απαραίτητο μπορεί να σας εξετάσει η γιατρός και αν χρειαστεί, υπάρχει ασθενοφόρο έτοιμο να σας μεταφέρει σε κάποιο νοσοκομείο.

Υπάρχουν ακόμα συντρόφισσες συντονίστριες, τεχνικοί ήχου, φωτισμού, για την περίπτωση διακοπής και υπεύθυνες για την υγιεινή του χώρου δηλαδή για τα σκουπίδια και τις τουαλέτες. Ζητάμε κι από σας να φροντίζετε για τα σκουπίδια, την υγιεινή και τις τουαλέτες προκειμένου να μπορούν να συμμετέχουν στη συνάντηση και αυτές οι συντρόφισσες.

Αν και βρισκόμαστε πολλές εδώ σήμερα, σας καλωσορίζουμε και σας υποδεχόμαστε σαν να ήμασταν μονάχα μια, ώστε να νιώσετε όσο το δυνατό καλύτερα, ανάλογα με τις συνθήκες που υπάρχουν εδώ.

Αδελφές και συντρόφισσες:

Ο λόγος μας είναι συλλογικός. Γι' αυτό και εδώ δίπλα μου βρίσκονται οι συντρόφισσές μου.

Ανέθεσαν σε μένα να τον διαβάσω, ωστόσο αυτό το λόγο τον συμφωνήσαμε συλλογικά με όλες τις συντρόφισσες που οργάνωσαν και συντόνισαν αυτή τη συνάντηση.

Ως γυναίκες ζαπατίστας είμαστε πολύ περήφανες που βρισκόμαστε εδώ μαζί σας και σας ευχαριστούμε που μας δώσατε ένα χώρο για να μοιραστούμε τα αγωνιστικά μας λόγια με σας ως γυναίκες ζαπατίστας που είμαστε.

Καθώς μιλώ εκ μέρους των συντροφισσών μου, ο λόγος μου μπορεί να είναι λίγο μπερδεμένος γιατί είμαστε γυναίκες διαφορετικών ηλικιών, μιλάμε διαφορετικές γλώσσες και έχουμε διαφορετικές ιστορίες.

Γιατί εγώ πριν την εξέγερση εργαζόμουν ως υπηρέτρια σε ένα σπίτι στην πόλη αλλά μεγάλωσα μέσα στη ζαπατιστική αντίσταση και εξέγερση των γιαγιάδων, των μανάδων και των μεγαλύτερων αδελφών μου.

Και είδα ποια ήταν η κατάσταση των λαών μας πριν τον αγώνα. Μια κατάσταση που είναι πολύ δύσκολο να την εξηγήσει κανείς με λόγια, και ακόμα περισσότερο να τη βιώνει, αφού βλέπαμε να πεθαίνουν από ιάσιμες ασθένειες παιδιά, νέοι και νέες, ενήλικες, ηλικιωμένοι και ηλικιωμένες.

Και όλα αυτά λόγω της έλλειψης ιατρικής περίθαλψης, καλής διατροφής και εκπαίδευσης.

Αλλά πεθαίναμε επίσης, και πεθαίναμε περισσότερες, ως γυναίκες.

Δεν υπήρχαν κλινικές, και όπου υπήρχαν βρίσκονταν πολύ μακριά. Οι γιατροί της κακής κυβέρνησης δεν μας περιέθαλπαν γιατί δεν ξέραμε καστιλιάνικα και δεν είχαμε χρήματα.

Στο σπίτι στο οποίο εργαζόμουν ως υπηρέτρια δεν έπαιρνα μισθό, δεν ήξερα ισπανικά και δεν μπορούσα να σπουδάσω. Έμα-

θα μόνο κάποια λίγα για να μπορώ να μιλάω.

Αργότερα πληροφορήθηκα πως υπήρχε μια οργάνωση που αγωνίζεται και άρχισα να συμμετέχω ως βάση στήριξης. Έφευγα τις νύχτες για να πάω να σπουδάσω και επέστρεφα το ξημέρωμα αφού εκείνη την εποχή κανείς δε ήξερε για τον αγώνα μας. Όλα ήταν παράνομα.

Μαζί με άλλες γυναίκες ζαπατίστας συμμετείχαμε σε συλλογικές εργασίες όπως για παράδειγμα στη χειροτεχνία, ή στα χωράφια όπου καλλιεργούσαμε φασόλι και καλαμπόκι καθώς και στις φάρμες.

Και τα κάναμε όλα σε συνθήκες άκρας μυστικότητας. Χρησιμοποιούσαμε διάφορες δικαιολογίες για να πάμε στις συνελεύσεις και στα πολιτικά μαθήματα, αφού αρκετοί, ακόμα και μέσα από τις οικογένειες μας, δεν γνώριζαν τίποτε για τον αγώνα.

Γεννήθηκαν και μεγάλωσα ωστόσο και μετά την έναρξη του πολέμου.

Γεννήθηκαν και μεγάλωσα με τις στρατιωτικές περιπολίες στις κοινότητες και στους δρόμους μας, ακούγοντας τους στρατιώτες να βρίζουν τις γυναίκες επειδή απλά εκείνοι ήταν ένοπλοι άντρες κι εμείς ήμασταν, και είμαστε, γυναίκες.

Αλλά καθώς ήμασταν όλες μαζί, όχι μόνο δε φοβόμασταν, αντίθετα αποφασίσαμε να αγωνιστούμε και να αλληλοβοηθηθούμε συλλογικά ως γυναίκες ζαπατίστας που είμαστε.

Έτσι μάθαμε ότι μπορούμε να αμυνθούμε και να διοικήσουμε.

Δεν ήταν απλώς λόγια. Πήραμε πραγματικά τα όπλα και πολεμήσαμε τον εχθρό. Όντως αναλάβαμε τη διοίκηση και καθοδηγήσαμε μάχες όπου η πλειοψηφία των στρατευμάτων μας ήταν άντρες.

Και ναι, υπάκουαν στις εντολές μας γιατί αυτό που είχε σημασία δεν ήταν αν ήσουν άντρας ή γυναίκα, αλλά αν είσαι διατεθειμένη να αγωνιστείς χωρίς να υποταχθείς, χωρίς να ξεπουληθείς, χωρίς να παραδοθείς.

Παρόλο που δεν είχαμε σπουδάσει, ήμασταν γεμάτες οργή και θυμό για όλες αυτές τις μαλακίες που μας έκαναν.

Γιατί εγώ βίωσα την περιφρόνηση, την ταπείνωση, τις κοροϊδίες, τις βιαιότητες, το ξύλο, τους θανάτους επειδή είμαι γυναίκα, επειδή είμαι ιθαγενής, επειδή είμαι φτωχή και τώρα επειδή είμαι ζαπατίστα.

Και να ξέρετε ότι δεν ήταν πάντα άντρας εκείνος που με εκμεταλλευόταν, με έκλεβε, με ταπείνωνε, με χτυπούσε, με περιφρονούσε, με σκότωνε.

Πολλές φορές ήταν γυναίκα εκείνη που έκανε και συνεχίζει να κάνει όλα τούτα.

Μεγάλωσα όμως και μέσα στην αντίσταση βλέποντας τις συντρόφισσές μου να δημιουργούν σχολεία, κλινικές, να οργανώνουν συλλογικές εργασίες και να συγκροτούν αυτόνομες κυβερνήσεις.

Και είδα δημόσιες γιορτές, όπου όλες ξέραμε πως ήμασταν ζαπατίστας και ήμασταν όλες μαζί.

Είδα πως η εξέγερση, η αντίσταση, ο αγώνας είναι κι αυτά γιορτή, παρόλο που αρκετές φορές δεν υπάρχει μουσική και χορός παρά μόνο ο παιδεμός της δουλειάς, της προετοιμασίας, της αντίστασης.

Είδα ότι ενώ πριν πεθαίναμε επειδή είμαστε ιθαγενείς, φτωχές και γυναίκες, τώρα χαράζαμε συλλογικά μια άλλη πορεία ζωής: αυτή της ελευθερίας, της δικής μας ελευθερίας.

Είδα ότι ενώ πριν είχαμε μόνο ένα σπίτι και ένα χωράφι, τώρα έχουμε σχολεία, κλινικές, έχουμε τις συλλογικές μας εργασίες, όπου ως γυναίκες χειριζόμαστε μηχανήματα και διευθύνουμε τον αγώνα. Προχωράμε, και με τα λάθη μας, χωρίς κανείς άλλος, εκτός από μας τις ίδιες, να μας λέει πως και τι πρέπει να κάνουμε.

Και βλέπω τώρα πως έχουμε όντως προχωρήσει, πάντα προχωράμε έστω και λίγο.

Και μη νομίζετε πως ήταν εύκολο. Ήταν και συνεχίζει να είναι πολύ επίπονο.

Και όχι μόνο γιατί το γαμημένο καπιταλιστικό σύστημα θέλει να μας καταστρέψει αλλά και γιατί πρέπει να αγωνιστούμε ενάντια σε αυτό το σύστημα που κάνει τους άντρες να πιστεύουν και να θεωρούν τις γυναίκες κατώτερες και άχρηστες.

Και μερικές φορές, πρέπει να το πούμε, αυτό συμβαίνει και μεταξύ των γυναικών. Εξαπατά η μια την άλλη, μιλά άσχημα, με άλλα λόγια δεν υπάρχει σεβασμός μεταξύ μας.

Γιατί δεν είναι μόνο οι άντρες. Υπάρχουν και γυναίκες των πόλεων οι οποίες μας περιφρονούν, επειδή, όπως λένε, δεν ξέρουμε τίποτε για τους γυναικείους αγώνες, δεν έχουμε διαβάσει βιβλία στα οποία οι φεμινίστριες εξηγούν πως αυτοί πρέπει να είναι, και μας κάνουν διάφορα επικριτικά σχόλια ενώ αγνοούν τον αγώνα μας.

Γιατί είναι άλλο πράγμα να είσαι γυναίκα, άλλο να είσαι φτωχή και εντελώς διαφορετικό να είσαι και ιθαγενής. Και οι γυναίκες ιθαγενείς που με ακούν τώρα το γνωρίζουν καλά. Και φυσικά πολύ διαφορετικό και πιο δύσκολο να είσαι γυναίκα ιθαγενής ζαπατίστα.

Ξέρουμε φυσικά ότι μένουν ακόμη πολλά να γίνουν, αλλά επειδή είμαστε γυναίκες ζαπατίστας, δεν υποχωρούμε, δεν ξεπουλιόμαστε και δεν παρεκκλίνουμε από το δρόμο του αγώνα, δηλαδή δεν υποτασσόμαστε.

Μπορούμε να κάνουμε πολλά. Το βλέπετε εδώ σε αυτή τη συνάντηση που οργανώσαμε οι γυναίκες ζαπατίστας.

Γιατί δεν επρόκειτο απλώς για μια ιδέα και τίποτε άλλο.

Όταν, πριν από κάποιους μήνες, το Εθνικό Ιθαγενικό Κογκρέσο και το Ιθαγενικό Συμβούλιο Διακυβέρνησης δήλωσαν ότι ως γυναίκες θα πούμε ότι δε νιώθουμε φόβο ή αν νιώθουμε τον ελέγχουμε, αρχίσαμε να σκεφτόμαστε συλλογικά ότι πρέπει κι εμείς να κάνουμε κάτι.

Έτσι αρχίσαμε να συζητάμε σε όλες τις περιφέρειες, στις μεγάλες και μικρές συλλογικότητες γυναικών, τι να κάνουμε ως γυναίκες ζαπατίστας που είμαστε.

Πέρυσι λοιπόν, στη Συνάντηση Comparte[] γεννήθηκε η ιδέα να είμαστε μόνο γυναίκες ζαπατίστας εκείνες που θα μιλήσουμε και θα τιμήσουμε το Ιθαγενικό Συμβούλιο Διακυβέρνησης. Έτσι και έγινε. Γιατί, ήμασταν μόνο γυναίκες εκείνες που υποδεχθήκαμε τις συντρόφισσές μας του Ιθαγενικού Συμβουλίου Διακυβέρνησης και την εκπρόσωπο Marichuy που βρίσκεται εδώ σήμερα.

Και όχι μόνο. Σκεφτήκαμε και συζητήσαμε στις συλλογικότητές μας πως πρέπει να κάνουμε κάτι παραπάνω γι' αυτά που βλέπουμε ότι συμβαίνουν.

Και αυτό που βλέπουμε, αδελφές και συντρόφισσες, είναι ότι μας σκοτώνουν.

Και ότι μας σκοτώνουν επειδή είμαστε γυναίκες.

Σα να επρόκειτο για έγκλημα και μας επιβάλλουν την ποινή του θανάτου.
Σκεφτήκαμε λοιπόν να οργανώσουμε αυτή τη συνάντηση και να προσκαλέσουμε όλες τις γυναίκες που αγωνίζονται.
Και θα σας πω για ποιο λόγο σκεφτήκαμε κάτι τέτοιο:
Παρευρίσκονται εδώ γυναίκες από πολλά μέρη του κόσμου.
Γυναίκες με σημαντικές σπουδές, που είναι γιατροί, δικηγόροι, μηχανικοί, επιστήμονες, δασκάλες, φοιτήτριες, καλλιτέχνιδες, επικεφαλής.
Εμείς λοιπόν, δεν έχουμε γνώσεις, κάποιες από μας μετά βίας μιλούν λίγα ισπανικά.
Ζούμε σε αυτά τα βουνά, στα βουνά του νοτιοανατολικού Μεξικού.
Εδώ γεννηθήκαμε, εδώ μεγαλώνουμε, εδώ αγωνιζόμαστε, εδώ πεθαίνουμε.
Βλέπουμε για παράδειγμα, αυτά τα δέντρα εκεί πέρα. Εσείς τα ονομάζετε «δάσος» εμείς τα λέμε «βουνό».
Ξέρουμε ότι σε αυτό το δάσος, σε αυτό το βουνό υπάρχουν πολλά δέντρα, διαφορετικά μεταξύ τους.
Ξέρουμε ότι υπάρχει πχ ocote[ii] ή πεύκο, μαόνι, κέδρος, bayalté[iii] και πολλά άλλα είδη δέντρων.
Όμως όλα τα πεύκα ή τα ocote δεν είναι ίδια, διαφέρουν μεταξύ τους.
Και παρόλο που το ξέρουμε αυτό, όταν τα βλέπουμε όλα μαζί λέμε πως είναι ένα δάσος ή ένα βουνό.
Είμαστε, λοιπόν, εδώ όπως το δάσος ή το βουνό.
Είμαστε όλες γυναίκες.
Ξέρουμε όμως πως έχουμε διαφορετικά χρώματα, διαστάσεις, γλώσσες, κουλτούρες, επαγγέλματα, σκέψεις και τρόπους αγώνα.
Όσo όσο λέμε ότι είμαστε γυναίκες, και επιπλέον γυναίκες που αγωνίζονται.
Είμαστε λοιπόν διαφορετικές αλλά ίσες.
Υπάρχουν πολλές γυναίκες που αγωνίζονται και δεν βρίσκονται εδώ, εμείς όμως τις σκεφτόμαστε εξίσου κι ας μη τις βλέπουμε.
Από την άλλη ξέρουμε ότι υπάρχουν και γυναίκες που δεν αγωνίζονται, που συμβιβάζονται, δηλαδή δειλιάζουν.
Μπορούμε λοιπόν να πούμε ότι σε όλο τον κόσμο υπάρχουν γυναίκες, ένα δάσος από γυναίκες, και αυτό που τις κάνει ίσες είναι ότι είναι γυναίκες.
Όσo όσο εμείς, ως γυναίκες ζαπατίστας βλέπουμε και κάτι άλλο. Αυτό που επίσης μας εξισώνει είναι η βία και ο θάνατος που μας επιβάλλουν.
Βλέπουμε το σύγχρονο χαρακτήρα αυτού του γαμημένου καπιταλιστικού συστήματος που έχει μετατρέψει σε δάσος όλες τις γυναίκες του κόσμου με τη βία και το θάνατο που έχουν το πρόσωπο, το σώμα και το μαλακισμένο κεφάλι της πατριαρχίας.
Σας λέμε λοιπόν ότι σας προσκαλέσαμε για να μιλήσουμε, για να ακούσουμε η μια την άλλη, για να κοιταχτούμε, για να γιορτάσουμε.
Σκεφτήκαμε πως πρέπει να είμαστε μόνο γυναίκες για να μπορούμε να μιλήσουμε, να ακούσουμε, να κοιτάξουμε, να γιορτάσουμε χωρίς το βλέμμα των αντρών, ανεξαρτήτως αν είναι καλοί ή κακοί.
Αυτό που έχει σημασία είναι ότι είμαστε γυναίκες και επιπλέον ότι είμαστε γυναίκες που αγωνιζόμαστε, δηλαδή δεν συμβιβάζομαστε με όσα συμβαίνουν, και ότι η καθεμία μας, ανάλογα με τον τρόπο, το χρόνο, τον τόπο της, αγωνίζεται δηλαδή εξεγείρεται. Εξοργίζεται και δρα.
Σας λέμε λοιπόν, αδελφές και συντρόφισσες, ότι μπορούμε να επιλέξουμε τι θέλουμε να κάνουμε σε αυτή τη συνάντηση.
Μπορούμε δηλαδή να διαλέξουμε.
Είτε να ανταγωνιστούμε για να δούμε ποια είναι η πιο καταπιηκτική, η πιο καλή στα λόγια, η πιο επαναστάτρια, η πιο διανοούμενη, η πιο ριζοσπάστρια, η πιο ευγενική, η πιο απελευθερωμένη, η πιο όμορφη, η πιο καλή, ποια χορεύει καλύτερα, ζωγραφίζει πιο όμορφα, τραγουδάει καλά, ποια είναι περισσότερο γυναίκα, ποια νικά στα αθλήματα, ποια αγωνίζεται περισσότερο.
Έτσι κι αλλιώς δε θα υπάρχουν άντρες για να πουν ποια κερδίζει και ποια χάνει. Μόνο εμείς.
Είτε να ακούσουμε και να μιλήσουμε με σεβασμό, ως γυναίκες του αγώνα που είμαστε, να προσφέρουμε η μια στην άλλη χορό, μουσική, σινεμά, βίντεο, ζωγραφική, ποίηση, θέατρο, γλυπτική, διασκέδαση, γνώση και έτσι να τροφοδοτήσουμε τους αγώνες που η καθεμία μας έχει εκεί όπου ζει.
Μπορούμε λοιπόν να επιλέξουμε, αδελφές και συντρόφισσες.
Είτε να ανταγωνιστούμε η μια την άλλη και στο τέλος της συνάντησης, όταν θα έχουμε πλέον επιστρέψει στους κόσμους μας, να συνειδητοποιήσουμε ότι καμιά μας δε νίκησε.
Είτε να συμφωνήσουμε να αγωνιστούμε μαζί, ως διαφορετικές που είμαστε, ενάντια στο πατριαρχικό καπιταλιστικό σύστημα που μας κακοποιεί και μας σκοτώνει.
Εδώ δεν έχει σημασία η ηλικία, αν είστε παντρεμένες, ανύπαντρες, χήρες ή χωρισμένες, αν έρχεστε από την πόλη ή την επαρχία, αν συμμετέχετε σε κόμματα, αν είστε λεσβίες, ασεξουαλικές, τρανς ή όπως χαρακτηρίζει η καθεμία τον εαυτό της, αν έχετε σπουδάσει ή όχι, αν είστε φεμινίστριες ή όχι.
Όλες είστε καλοδεχούμενες και, ως γυναίκες ζαπατίστας, θα σας ακούσουμε, θα σας κοιτάξουμε και θα σας μιλήσουμε με σεβασμό.
Έχουμε οργανωθεί κατά τέτοιο τρόπο ώστε σε όλες τις δραστηριότητες, σε όλες, να υπάρχουν κάποιες από μας οι οποίες θα μεταφέρουν το μήνυμά σας στις συντρόφισσές μας στα χωριά και στις κοινότητες.
Θα στηθεί επίσης ένα ειδικό τραπέζι όπου θα δεχόμαστε τις κριτικές σας. Μπορείτε είτε να μας τις δώσετε εκεί είτε να μας πείτε τι είναι αυτό που βλέπετε πως κάναμε ή κάνουμε λάθος.
Εμείς θα το δούμε και θα το αναλύσουμε, κι αν αυτό που λέτε είναι σωστό, θα κοιτάξουμε να το βελτιώσουμε.
Αν όχι, και πάλι θα εξετάσουμε το λόγο για τον οποίο μας κάνατε αυτή την κριτική.
Αυτό που δεν πρόκειται να κάνουμε είναι να κατηγορήσουμε τους άντρες ή το σύστημα για τα δικά μας λάθη.

Γιατί εμείς πρέπει να αγωνιστούμε για τη δική μας ελευθερία, ως γυναίκες ζαπατίστας που είμαστε. Δεν είναι δουλειά των αντρών ή του συστήματος να μας χαρίσουν την ελευθερία μας. Το αντίθετο. Η δουλειά του πατριαρχικού καπιταλιστικού συστήματος είναι να μας κρατά υποταγμένες. Αν θέλουμε να είμαστε ελεύθερες πρέπει να κατακτήσουμε οι ίδιες την ελευθερία μας, ως γυναίκες που είμαστε. Θα σας κοιτάξουμε και θα σας ακούσουμε με σεβασμό, συντρόφισσες και αδελφές. Από αυτά που θα ακούσουμε και θα δούμε, θα κρατήσουμε αυτό που θα μας βοηθήσει στον αγώνα μας ως γυναίκες ζαπατίστας που είμαστε. Και ό,τι δε μας βοηθά θα το αφήσουμε. Όμως εμείς δεν πρόκειται να κρίνουμε καμία. Δεν πρόκειται να πούμε: αυτό είναι σωστό ή λάθος. Δε σας καλέσαμε για να σας κρίνουμε. Ούτε σας καλέσαμε για να ανταγωνιστούμε. Σας καλέσαμε για να συναντηθούμε ως διαφορετικές και ως ίσες. Εδώ βρίσκονται συντρόφισσες ζαπατίστας από διαφορετικές ιθαγενικές γλώσσες. Θα ακούσετε τα συλλογικά λόγια των γυναικών της κάθε περιφέρειας. Αλλά δεν βρισκόμαστε όλες εδώ. Είμαστε πολύ περισσότερες. Είναι πολύ μεγαλύτερη η οργή και ο θυμός μας. Αλλά η οργή μας, δηλαδή ο αγώνας μας, δεν είναι μόνο για μας, αλλά και για όλες τις γυναίκες που έχουν κακοποιηθεί, δολοφονηθεί, βιαστεί, χτυπηθεί, προσβληθεί, περιφρονηθεί, χλευαστεί, εξαφανιστεί, φυλακιστεί. Σου λέμε λοιπόν, αδελφή και συντρόφισσα, ότι δε σου ζητάμε να έρθεις εδώ για να αγωνιστείς αντί για μας, όπως κι εμείς δε θα πάμε να αγωνιστούμε αντί για σένα. Η καθημιά μας γνωρίζει την πορεία, τον τρόπο και το χρόνο της. Το μόνο που σας ζητάμε είναι να συνεχίσετε να αγωνίζεστε, να μην υποταχθείτε, να μην ξεπουληθείτε, να μην απαρνηθείτε ότι είστε γυναίκες που αγωνίζονται. Τελειώνοντας θέλουμε να σας ζητήσουμε κάτι ιδιαίτερο αυτές τις μέρες που θα είστε μαζί μας. Έχουν έρθει από διάφορα μέρη του Μεξικού και του κόσμου, αδελφές και συντρόφισσες ηλικιωμένες, «σοφές» τις ονομάζουμε εμείς. Είναι γυναίκες που αν και είναι προχωρημένης ηλικίας, αγωνίζονται. Σας ζητάμε λοιπόν να τους δείξετε σεβασμό και ιδιαίτερη ευαισθησία γιατί εμείς θέλουμε να τους μοιάσουμε. Θέλουμε να φτάσουμε στην ηλικία τους και να συνεχίσουμε να αγωνιζόμαστε. Θέλουμε να γεράσουμε και να μπορούμε να λέμε ότι έχουμε πολλά χρόνια στην πλάτη μας και κάθε χρόνος είναι ένας χρόνος αγώνα. Αλλά για να το καταφέρουμε πρέπει να μείνουμε ζωντανές. Γι' αυτό η συνάντηση αυτή είναι για τη ζωή. Και κανείς δεν πρόκειται να μας το χαρίσει αυτό, αδελφές και συντρόφισσες. Ούτε ο θεός, ούτε ο άντρας, ούτε το πολιτικό κόμμα, ούτε ο σωτήρας, ούτε ο ηγέτης, ούτε η ηγέτης, ούτε η αρχηγός. Πρέπει να αγωνιστούμε για τη ζωή. Τι να κάνουμε, αυτός είναι ο αγώνας που έλαχε σε μας, σε σας, αδελφές και συντρόφισσες, και σε όλες τις γυναίκες που παλεύουν. Ίσως όταν θα έχει πλέον τελειώσει αυτή η συνάντηση, όταν θα έχετε επιστρέψει στους κόσμους, στους χρόνους, στους τρόπους σας, να σας ρωτήσουν αν καταλήξατε σε κάποια συμφωνία. Γιατί ήταν πολλές και διαφορετικές οι σκέψεις που έφτασαν σε αυτή ζαπατιστική γη. Ίσως τότε να απαντήσετε αρνητικά. Ίσως πάλι απαντήσετε πως ναι, καταλήξαμε σε κάποια συμφωνία. Και ίσως όταν σας ρωτήσουν τι συμφωνήσατε εσείς να πείτε «συμφωνήσαμε να ζήσουμε, και καθώς για μας ζωή είναι ο αγώνας, συμφωνήσαμε να αγωνιστούμε η καθημιά ανάλογα με τον τρόπο, τον τόπο και το χρόνο της». Ίσως πάλι να απαντήσετε: «και στο τέλος της συνάντησης συμφωνήσαμε να ξαναβρεθούμε του χρόνου στη γη των γυναικών ζαπατίστας γιατί εκείνες μας προσκαλούν ξανά». Αυτός είναι ο λόγος μας. Σας ευχαριστούμε που μας ακούσατε. Ζήτω όλες οι γυναίκες του κόσμου! Θάνατος στο πατριαρχικό σύστημα!

Από τα βουνά του νοτιοανατολικού Μεξικού.
Οι γυναίκες ζαπατίστας.
8 Μαρτίου 2018, Chiapas, Μεξικό, Κόσμος.

[i] Πρόκειται για την συνάντηση που οργάνωσαν οι ζαπατίστας τον Ιούλιο του 2016 «CompArte por la Humanidad». Πρόκειται για λογοπαίγνιο των λέξεων Comparte που σημαίνει μοιράσου και arte που σημαίνει τέχνη.

[ii] Είδος πεύκου της Κεντρικής Αμερικής

[iii] Τροπικό δέντρο που συναντάται στην Λατινική Αμερική. Ο κορμός έχει διάμετρο από 40 έως 60 μέτρα ενώ το ύψος του μπορεί να φτάσει έως και τα 30 μέτρα.

Ομιλία των γυναικών ζαπατίστας στο κλείσιμο της Συνάντησης Γυναικών που Αγωνίζονται, στο ζαπατιστικό Caracol της Ζώνης Tzotz Choj

10 Μαρτίου 2018

Καλησπέρα, καλημέρα, καλό απόγευμα, συντρόφισσες, αδερφές στον αγώνα, όπου κι αν βρίσκεστε.

Αδερφές και συντρόφισσες που μας συντροφεύσατε σε αυτή την Πρώτη Διεθνή Συνάντηση Αγωνιζόμενων Γυναικών, θα σας πούμε ορισμένα λόγια, εκ μέρους όλων εμάς, των γυναικών ζαπατίστας από τα πέντε caracol.

Θέλουμε να ευχαριστήσουμε τις συντρόφισσες από την πόλη που συμμετείχαν στις ομάδες στήριξης: γνωρίζουμε καλά πόσο πολύ δούλεψαν για να διεκπεραιώσουν τα μέλη, τις εγγραφές, την οργάνωση της μεταφοράς, τον προγραμματισμό όλων των δραστηριοτήτων.

Θέλουμε επίσης να στείλουμε τον χαιρετισμό μας στις συντρόφισσες ζαπατίστας που δεν μπόρεσαν να έρθουν στη συνάντηση και έμειναν πίσω, αναλαμβάνοντας άλλες δουλειές ώστε να μπορέσουμε εμείς να είμαστε εδώ.

Επίσης, θέλουμε να ευχαριστήσουμε τους συντρόφους μας που έμειναν να φροντίσουν τις οικογένειές μας, τα ζώα, τα φυλάκια, τα χωράφια, και που βρίσκονταν σε επιφυλακή για την περίπτωση που η κακή κυβέρνηση θα διέπραττε εχθρικές πράξεις ενάντια σε αυτή τη συνάντηση.

Αλλά τα τελευταία μας λόγια απευθύνονται ειδικά σε εσάς, συντρόφισσες και αδερφές, αγωνιζόμενες γυναίκες.

Γυναίκες του αγώνα από τις πέντε ηπείρους του κόσμου, σας ευχαριστούμε ταπεινά και ειλικρινά, με όλη μας την καρδιά, με αντίσταση και εξέγερση για τη συμμετοχή σας. Αυτό ισχύει για όσες βρίσκεστε εδώ όπως και για όλες εκείνες που παρακολουθούν με την προσοχή τους στραμμένη σε ό,τι συνέβη.

Σας ευχαριστούμε που ακούσατε, που είδατε, που μιλήσατε• για τα εργαστήριά σας, τις παρουσιάσεις σας, την τέχνη σας, τα βίντεο, τη μουσική σας, την ποίησή σας, τις ιστορίες σας, τα θεατρικά σας, τους χορούς σας, τη ζωγραφική σας, τα παράξενα πράγματα που κάνατε και δεν είχαμε ιδέα τι ήταν, και για όλα όσα μας μεταφέρατε προκειμένου να γνωρίσουμε και να καταλάβουμε τους αγώνες σας.

Τα δεχόμαστε ως ένα πολύτιμο δώρο, που θα το φροντίσουμε και θα γίνει ακόμα πιο σημαντικό, γιατί θα το πάμε στις κοινότητες και τα χωριά μας, ώστε να μπορέσουμε να μοιραστούμε το δώρο που μας δώσατε με περισσότερες γυναίκες ζαπατίστας.

Το δεχόμαστε με σεβασμό και αγάπη, γιατί όλες σας καταβάλλατε μια τεράστια προσπάθεια να ταξιδέψετε ως εδώ από τους τόπους που αγωνίζεστε, από τους χρόνους, τους τρόπους και τους κόσμους σας, για να είστε παρούσες σε αυτή τη συνάντηση, που ακόμα δεν ξέρουμε αν εξελίχθηκε καλά ή όχι.

Κοιτάξαμε ήδη ορισμένα από τα σχόλια που αφήσατε στο Κουτί της Κριτικής. Στη συνέχεια θα τα διαβάσουμε όλα και θα τα επεξεργαστούμε μεταξύ μας. Μέσα στο κουτί βρήκαμε ένα γράμμα, που το μήνυμά του πιστεύουμε ότι απευθύνεται σε όλες μας. Θα μας το διαβάσει μία συντρόφισσα. (Γίνεται ανάγνωση του γράμματος: είναι από τις οικογένειες των εξαφανισμένων φοιτητών της Ayotzinapa, οι οποίες ζητούν να μην τις αφήσουμε μόνες στον αγώνα τους, γιατί η κακή κυβέρνηση θέλει να κλείσει την υπόθεση και να την αφήσει να σβήσει στη λήθη).

Δεν έχουμε δει όλα τα σχόλια, αλλά σας διαβεβαιώνουμε ότι δεσμευόμαστε να διορθώσουμε ό,τι επισημάνετε ως λάθος και να βελτιώσουμε ό,τι γράφετε πως δεν πήγε καλά. Ξεκάθαρα όμως μπορούμε να πούμε ότι στην μεγάλη πλειοψηφία τους τα κριτικά σχόλια αφορούν λάθη και παραλείψεις στην οργάνωσή μας. Θα λάβουμε υπόψη μας την κριτική σας ώστε να είναι καλύτερα την επόμενη φορά, αν υπάρξει επόμενη φορά. Τα σχόλιά σας, μαζί με τα λόγια που μοιρασθήκαμε μαζί σας αυτές τις μέρες, θα αναρτηθούν στην ιστοσελίδα του Enlace Zapatista, για να μπορείτε να τα διαβάσετε όλες.

Πέρα από αυτό όμως, θέλουμε να ξέρουμε γενικά τι πιστεύετε. Οπότε σας ρωτάμε, συντρόφισσες και αδερφές: Πήγε καλά η συνάντηση, στο μεγαλύτερο μέρος της; Ή δεν πήγε καλά;

Λοιπόν, είτε απαντήσετε θετικά είτε αρνητικά, θα σας πούμε κάτι με κάθε ειλικρίνεια• κάτι που σας ζητάμε να το κρατήσουμε μεταξύ μας εδώ, ως γυναίκες και ως γυναίκες του αγώνα. Οπότε μην το συζητήσετε παραέξω, ειδικά με τους άντρες.

Η αλήθεια είναι, αδερφές και συντρόφισσες, ότι ταλαιπωρηθήκαμε πολύ και γιατί δεν ξέραμε πώς να το καταφέρουμε όλο αυτό.

Ήταν η πρώτη φορά που οργανώναμε κάτι τέτοιο μόνες μας, μόνο γυναίκες.

Και το οργανώσαμε από τα κάτω. Δηλαδή, πρώτα κάναμε συνελεύσεις και συζητήσεις στις συλλογικότητές μας, στις κοινότητες και τα χωριά, μετά σε επίπεδο περιφέρειας, μετά στις ζώνες και τέλος και οι πέντε ζώνες μαζί.

Κι αν μας παίρνει τόσο χρόνο, σ' εμάς τις γυναίκες, να καταλήξουμε σε κάποια μικρή συμφωνία, φαντάζεστε τι γίνεται όταν πρόκειται για μια μεγάλη συμφωνία, όπως ήταν η απόφαση να φιλοξενήσουμε αυτή τη συνάντηση. Μας πήρε μήνες για να συμφωνήσουμε όλες μαζί. Γιατί έτσι είναι: αν είναι να κάνουμε κάτι, πρέπει να το κάνουμε όλες μαζί, συλλογικά.

Και δεν υπάρχει κάποιο εγχειρίδιο, δεν υπάρχουν οδηγίες για κάτι τέτοιο.

Ούτε μπορούσαμε να ρωτήσουμε τους άντρες συντρόφους, γιατί ούτε αυτοί ξέρουν πώς γίνεται. Όπως είπαμε, ποτέ στο παρελθόν δεν είχε γίνει κάτι παρόμοιο.

Έτσι, έπρεπε να βρούμε μόνες μας πώς γίνεται.

Το σκεφτόμασταν όλη μέρα και όλη νύχτα. Ίσα που μπορούσαμε να φάμε και δεν κοιμόμασταν σχεδόν καθόλου.

Ανησυχούσαμε για το αν θα πάει καλά ή όχι. Ανησυχούσαμε βέβαια ως ζαπατίστας, εντάξει, αλλά ανησυχούσαμε και ως γυναίκες.

Γιατί εμείς σας προσκαλέσαμε, οπότε ήταν δική μας ευθύνη αν θα πάει καλά ή όχι.

Έπρεπε να σκεφτούμε πού θα κοιμηθείτε, πού θα φάτε και πού θα κάνετε μπάνιο, τις τουαλέτες, τον ήχο, τα φώτα, το νερό, τι θα κάνουμε αν αρρωστήσετε, τι θα σας πούμε, πώς θα σας μιλήσουμε, πώς θα σας ακούσουμε, πώς θα σας δούμε.

Έτσι λοιπόν, ζητάμε ολόψυχα συγγνώμη για τα λάθη και τα σφάλματα που κάναμε στη διεξαγωγή όλου αυτού του πράγματος. Να είστε βέβαιες πως την επόμενη φορά, αν υπάρξει επόμενη φορά, τα σημεία στα οποία κάνατε κριτική δεν θα είναι τόσο άσχημα.

Γιατί πιστεύουμε πως το σημαντικότερο, πρώτα και πάνω απ' όλα, είναι να νιώθετε καλά εδώ, να νιώθετε άνετα.

Αλλά είναι εξίσου σημαντικό να δούμε και να ακούσουμε την καθημιά από εσάς, γιατί ήταν τόσο μακρύ το γαμημένο το ταξίδι για να έρθετε ως εδώ, που είναι δίκαιο να σας ακούσουμε και να σας δούμε όλες, είτε συμφωνούμε με αυτά που λέτε είτε όχι.

Με κανέναν τρόπο δεν θα μπορούσε να οργανωθεί όλο αυτό από μία συλλογικότητα. Γι' αυτό το λόγο βρέθηκαν εδώ περισσότερες από δύο χιλιάδες γυναίκες από τα πέντε caracol.

Αλλά ίσως και αυτός ο αριθμός να μην ήταν αρκετός, γιατί εσείς είστε περίπου πέντε χιλιάδες, αν και κάποιοι λένε οκτώ χιλιάδες και άλλοι εννιά.

Μόνο εκτιμήσεις μπορούμε να κάνουμε για το πόσες ακριβώς αγωνιζόμενες γυναίκες βρέθηκαν εδώ αυτές τις μέρες, αλλά θεωρούμε πως όλες συμφωνούμε ότι ήμασταν ένα κάρο κόσμος.

Και δεν πιστεύαμε ότι θα έρθετε τόσες πολλές, γιατί αυτό το μέρος είναι τόσο μακριά και υπάρχουν ελάχιστες ανέσεις.

Αν γνωρίζαμε ότι θα ήσασταν τόσες πολλές, ίσως να είχαν έρθει κι άλλες γυναίκες ζαπατίστας, ώστε να μπορέσουμε να αγκαλιάσουμε την καθημιά σας ξεχωριστά και να σας πούμε και προσωπικά όσα σας λέμε τώρα συλλογικά.

Θα είχαν έρθει έξι γυναίκες ζαπατίστας για καθημιά από εσάς: μία «richita» (έτσι λέμε τα νεογέννητα), ένα μικρό κορίτσι, μία έφηβη, μία ενήλικη γυναίκα, μία ηλικιωμένη και μία νεκρή.

Όλες οι γυναίκες, ιθαγενείς, φτωχές, ζαπατίστας, σας ανοίγουμε την αγκαλιά μας, γιατί αυτό είναι το μόνο δώρο που μπορούμε να σας δώσουμε εμείς με τη σειρά μας.

Όπως και να 'χει, συντρόφισσα και αδερφή, κατάλαβε ότι αυτό που σου λέμε εδώ σου το ψιθυρίζει στ' αυτί, στη γλώσσα σου, με τον δικό σου τρόπο, στον δικό σου χρόνο, μια γυναίκα ζαπατίστας που σε αγκαλιάζει:

«Μην τα παρατάς, μην ξεπουληθείς, μην παραδίδεις».

Και με αυτά τα λόγια σου λέμε «σ' ευχαριστούμε αδερφή, σ' ευχαριστούμε συντρόφισσα».

Αδερφές και συντρόφισσες:

Αυτή την 8η Μάρτη, στο τέλος των παρουσιάσεών μας, καθημιά από μας άναψε μια μικρή φλόγα. Την ανάψαμε με κερί, για να κρατήσει. Γιατί το σπίρτο θα έσβηνε γρήγορα και ο αναπτήρας χαλάει εύκολα.

Αυτή η μικρή φλόγα είναι για σένα. Κράτησέ την αδελφή και συντρόφισσα.

Όταν νιώθεις μόνη.

Όταν φοβάσαι.

Όταν νιώθεις ότι ο αγώνας είναι πολύ δύσκολος ή ότι δύσκολη είναι η ζωή η ίδια.

Αναψέ την ξανά στην καρδιά σου, στη σκέψη σου, μέσα σου.

Και μην την κρατήσεις μόνο για σένα, συντρόφισσα και αδελφή.

Πήγαινε την στις εξαφανισμένες.

Πήγαινε την στις δολοφονημένες.

Πήγαινε την στις κρατούμενες.

Πήγαινε την στις γυναίκες που βιάστηκαν.

Πήγαινε την στις γυναίκες που χτυπήθηκαν.

Πήγαινε την στις γυναίκες που κακοποιήθηκαν.

Πήγαινε την σε όσες έχουν υποστεί βία κάθε μορφής.

Πήγαινε την στις μετανάστριες.

Πήγαινε την στις εκμεταλλευόμενες.

Πήγαινε την στις νεκρές.

Πήγαινε την και πες σε κάθε μία ξεχωριστά ότι δεν είναι μόνη, ότι θα αγωνιστείς εσύ γι' αυτήν• ότι θα αγωνιστείς για την αλήθεια και τη δικαιοσύνη που αξίζει ο πόνος της• ότι θα αγωνιστείς ώστε αυτός ο πόνος που

κουβαλά να μην επαναληφθεί ξανά για καμιά γυναίκα στον κόσμο.

Πάρε αυτή τη φλόγα και μεταμόρφωσέ την σε οργή, σε κουράγιο, σε αποφασιστικότητα.

Πάρ' την και ένωσέ την με άλλες φλόγες.

Κράτα την και τότε ίσως σκεφτείς ότι δεν μπορεί να υπάρξει ούτε αλήθεια ούτε δικαιοσύνη ούτε ελευθερία μέσα στο πατριαρχικό καπιταλιστικό σύστημα.

Και τότε ίσως ξανασυναντηθούμε για να βάλουμε φωτιά στο σύστημα.

Και ίσως βρίσκεσαι δίπλα μας, για να βεβαιωθούμε ότι κανείς δεν θα σβήσει τη φωτιά μέχρι να μη μείνει τίποτα άλλο εκτός από στάχτες.

Και τότε, αδερφή και συντρόφισσα, εκείνη τη μέρα που θα είναι νύχτα, ίσως καταφέρουμε να πούμε μαζί: “Εντάξει, τώρα μπορούμε πραγματικά να αρχίσουμε να οικοδομούμε τον κόσμο που χρειαζόμαστε και αξίζουμε”».

Και ίσως τότε καταλάβουμε ότι από εκείνη τη στιγμή θα αρχίσει η πραγματικά δύσκολη δουλειά και ότι τώρα απλώς εξασκούμαστε, εκπαιδευόμαστε, για να γνωρίζουμε τι είναι αληθινά σημαντικό και τι χρειάζεται πραγματικά στην κοινωνία.

Κι εκείνο που χρειάζεται είναι να μη φοβηθεί ποτέ πια καμιά γυναίκα – όποιος και αν είναι ο κόσμος της, το χρώμα της, οι διαστάσεις της, η ηλικία της, η γλώσσα της ή η κουλτούρα της.

Γιατί εδώ ξέρουμε πως όταν φωνάζουμε «Ως εδώ!» αυτό είναι μόνο η αρχή ενός δρόμου που είναι μακρύς και πως ό,τι λείπει είναι μπροστά μας.

Αδερφές και συντρόφισσες:

Εδώ, μπροστά σε όλες εσάς που είστε παρούσες και σε όσες δεν βρίσκονται εδώ αλλά είναι παρούσες στην καρδιά και το μυαλό μας, προτείνουμε να συμφωνήσουμε ότι θα παραμείνουμε ζωντανές και θα συνεχίσουμε τον αγώνα, καθημιά με τον δικό

της τρόπο, στον δικό της χρόνο, στον δικό της κόσμο.

Συμφωνείτε με αυτή την πρόταση;

Όταν γράφαμε αυτό το κείμενο δεν ξέραμε αν θα απαντήσετε «ναι» ή «όχι», αλλά θα προχωρήσω στη δεύτερη πρόταση που έχουμε:

Όπως είδαμε και ακούσαμε, δεν είναι όλες ενάντια στο πατριαρχικό καπιταλιστικό σύστημα. Το σεβόμαστε αυτό και προτείνουμε να επεξεργαστούμε και να συζητήσουμε στις συλλογικότητές μας εάν είναι αλήθεια ότι το σύστημα που μας επιβάλλεται από τα πάνω ευθύνεται για τα δεινά μας.

Εάν τελικά αποδειχτεί αλήθεια, τότε, αδερφές και συντρόφισσες, θα υπάρξει μια επόμενη μέρα, στην οποία θα συμφωνήσουμε να αγωνιστούμε όλες ενάντια στην καπιταλιστική πατριαρχία και σε κάθε πατριαρχία.

Και το τονίζουμε ξεκάθαρα, «κάθε πατριαρχία», ασχέτως από τις ιδέες που κρύβονται πίσω της, το χρώμα της ή τη σημαία της, γιατί πιστεύουμε πως δεν υπάρχει καλή και κακή πατριαρχία, αλλά πως είναι το ίδιο πράγμα ενάντια σε εμάς ως γυναίκες.

Αν πάλι αποδειχτεί πως δεν είναι αλήθεια, και πάλι θα συναντηθούμε έτσι κι αλλιώς στον αγώνα για τη ζωή και την ελευθερία όλων των γυναικών, και η καθεμιά από μας μπορεί να χτίσει τον κόσμο που θέλει όπως πιστεύει, σύμφωνα με τις ιδέες και την προοπτική της.

Συμφωνείτε, στους δικούς σας κόσμους και σύμφωνα με τους δικούς σας τρόπους και χρόνους, να μελετήσετε, να αναλύσετε, να συζητήσετε και, ει δυνατόν, να συμφωνήσετε ποιος είναι ποιοι ευθύνονται για τα δεινά μας;

Τέλος πάντων, πάλι δεν ξέραμε όταν γράφαμε αν θα συμφωνούσατε σε αυτό, οπότε ας συνεχίσουμε με την επόμενη πρότασή μας:

Προτείνουμε να συμφωνήσουμε να βρεθούμε ξανά, σε μια δεύτερη συνάντηση, του χρόνου, όχι μόνο εδώ, στα ζαπατιστικά εδάφη, αλλά και στον καθένα από τους κόσμους σας, σύμφωνα με τους χρόνους και τους τρόπους σας. Δηλαδή, η καθεμιά να οργανώσει συναντήσεις, ή όπως αλλιώς θα τις ονομάσει, για τις γυναίκες που αγωνίζονται.

Συμφωνείτε;

Και πάλι, δεν ξέραμε ποια θα ήταν η απάντησή σας, αλλά σε κάθε περίπτωση, είστε ευπρόσδεκτες εδώ, συντρόφισσες και αδερφές.

Σας παρακαλούμε όμως να μας ενημερώσετε εγκαίρως, γιατί είναι πραγματικά δύσκολο όταν μας λέτε ότι έρχεστε 500 και μάλλον κάπου στο δρόμο είχατε χάσει ένα μηδενικό και τελικά εμφανίζονται πάνω από 5.000.

Και ελπίζουμε πως όταν ξανάρθετε θα μπορέσετε να μας πείτε ότι στους δικούς σας κόσμους συναντηθήκατε, συζητήσατε και συμφωνήσατε σε όποιες συμφωνίες θα έχετε καταλήξει. Πράγμα που σημαίνει ότι η καρδιά σας, το μυαλό σας, οι αγώνες σας θα έχουν μεγαλώσει.

Πάντως, ανεξάρτητα απ' αυτό, πάντα θα είστε καλοδεχούμενες εδώ, γυναίκες του αγώνα.

Σας ευχαριστούμε που μας ακούσατε.

Και τώρα θα ακολουθήσει το επίσημο κλείσιμο.

Θα μιλήσει η Comandanta Μίριαμ:

Καλησπέρα συντρόφισσες και αδερφές.

Σας ευχαριστούμε συντρόφισσες, σας ευχαριστούμε αδερφές από τις χώρες του κόσμου και από το Μεξικό, που κάνατε τον κόπο να έρθετε ως εδώ, σε αυτή τη μικρή γωνιά του κόσμου.

Φτάσαμε στο τέλος της Πρώτης Διεθνούς Πολιτικής, Καλλιτεχνικής, Αθλητικής και Πολιτιστικής Συνάντησης Γυναικών που Αγωνίζονται.

Η ώρα είναι 8:36 μ.μ., ώρα ζαπατίστας, και κηρύσσω τη «λήξη» της πρώτης μας συνάντησης.

Να προσέχετε και καλό ταξίδι.

Από το Caracol #4, Torbellino de nuestras palabras

Μορέλια, Τσιάπας, Μεξικό.

10 Μαρτίου 2018

Παρουσίαση της Ομάδας ενάντια στην Πατριαρχία: «πώς αγωνιζόμαστε ως γυναίκες για το ευρύτερο όραμα της κοινωνικής απελευθέρωσης»

Αγαπημένες συντρόφισσες και αδερφές,

Είμαστε συγκινημένες που βρισκόμαστε εδώ, στη γη αιώνων αντίστασης των ιθαγενών λαών, γυναικών και ανδρών, ενάντια στην κατάκτηση, το θάνατο και τη λήθη...

στη γη της εξεγερμένης αξιοπρέπειας, όπου οι συντρόφισσες και σύντροφοι ζαπατίστας χτίζουν από τα κάτω την αυτονομία, διδάσκοντας σε όλους και όλες ότι μπορούμε να ζήσουμε σε έναν κόσμο χωρίς αφεντικά και δούλους.

Ταυτόχρονα, νιώθουμε περήφανες που είμαστε ανάμεσα σε γυναίκες που αγωνίζονται σε διαφορετικές γωνιές της γης. Περήφανες γιατί εδώ μας έφεραν και οι δικές μας μικρές ή μεγάλες αντιστάσεις, η δική μας διαδρομή.

Και ευχαριστούμε τις γυναίκες ζαπατίστας, γιατί αυτό που καμιά φορά ελπίζουμε στις δύσκολες στιγμές, αυτό που πιστεύουμε ακόμα κι όταν όλα δείχνουν το αντίθετο, δηλαδή ότι δεν είμαστε μόνες, εκείνες το ξέρουν καλά και μας το δείχνουν: ότι είμαστε κομμάτι μιας κοινότητας με δεσμούς και όνειρα που επικοινωνούν, που οι διαδρομές τους συγκλονίζουν και θα συγκλονίσουν τον κόσμο.

Ενάντια στις αφηγήσεις και τα ψέματα των ισχυρών, εμείς ξέρουμε ότι έτσι πλάθεται η ιστορία, έτσι συναντιούνται οι αντιστάσεις, με πρωτοβουλία όσων αγωνίζονται από τα κάτω• πάνω στα ματωμένα χνάρια των εξεγερμένων και όχι με τον μονόλογο των κυρίαρχων που διατείνονται το τέλος της ιστορίας. Από την 1η Διηπειρωτική συνάντηση για την ανθρωπότητα και ενάντια στο νεοφιλελευθερισμό το 1996, μέχρι την Έκτη Διακήρυξη της Ζούγκλας Λακαντόνα και τα ζαπατιστικά σχολεία, οι σύντροφοι και συντρόφισσες από την Τσιάπας σκιαγράφησαν κοινά σημεία αναφοράς για τους καταπιεσμένους, αμφισβήτησαν τη δυτικοκεντρική αποικιοκρατική αντίληψη της ιστορίας, μας υπενθύμισαν ότι η αλληλεγγύη είναι το όπλο των αγωνιζόμενων. Μας επέτρεψαν να διαρρήξουμε τα σύνορα των περιορισμένων μας εμπειριών, να αναγνωρίζουμε τον κοινό εχθρό αλλά και τον πλούτο της διαφορετικότητας. Τα λόγια τους ενέπνευσαν διαδηλώσεις και εγχειρήματα αυτοοργάνωσης όχι μόνο στο Μεξικό αλλά σε όλη τη γη.

[Θέλουμε βέβαια να ευχαριστήσουμε τις συντρόφισσες που πήραν την πρωτοβουλία της συνάντησης και για κάτι ακόμα, κάπως αστείο: Νομίζουμε ότι είναι η πρώτη φορά από τότε που θυμόμαστε τον εαυτό μας που είδαμε άντρες συντρόφους να μας ζηλεύουν που είμαστε γυναίκες, και η αιτία ήταν ότι θα ερχόμασταν εδώ.]

Σε όσους είτε χλευάζουν είτε μένουν έκπληκτοι από τη δυναμική των γυναικείων αγώνων, θυμίζουμε ότι δεν είμαστε αγωνίστριες ΠΑΡΟΛΟ που είμαστε γυναίκες – αλλά ακριβώς ΕΠΕΙΔΗ είμαστε και γυναίκες. Για να ζήσουμε, χρειάστηκε από τα πρώτα μας βήματα να συγκρουστούμε με τους ρόλους που μας περίμεναν. Κάθε μας ανάσα είναι μια προσπάθεια να υπάρξουμε ορίζοντας τον εαυτό μας και ταυτόχρονα συνδιαμορφώνοντας το συλλογικό. Είμαστε δυνατές γιατί είμαστε ο καρπός αυτής της καθημερινής σύγκρουσης. Και είμαστε αλληλέγγυες γιατί δεν μας ενώνει μόνο η κοινή καταπίεση, αλλά και η αντίσταση.

Σήμερα θα ήμασταν εδώ 5 συντρόφισσες. Οι δύο από εμάς εμποδίστηκαν από τη μεξικάνικη αστυνομία να εισέλθουν στη χώρα και απελάθηκαν, επειδή είναι αναρχικές και επειδή γι' αυτό το λόγο η κυβέρνηση των ΗΠΑ τις λέει τρομοκράτισσες. Έτσι, η εισήγησή μας γι' αυτή την εκδήλωση έμεινε μισή, η μετάφραση μισοτελειωμένη και είμαστε εδώ μπροστά σας λίγο απροετοίμαστες γι' αυτά που θέλαμε να πούμε. Νιώθουμε το βάρος της απουσίας τους και ταυτόχρονα την ευθύνη να συνεχίσουμε εμείς αυτό που δεν μπορέσαμε να κάνουμε όλες μαζί. Να μην αφήσουμε την καταστολή να ακυρώσει το όνειρό μας.

Γι' αυτό θέλουμε να σας μεταφέρουμε ένα μήνυμα που μας έστειλαν και στη συνέχεια να σας διαβάσουμε ένα απόσπασμα του κειμένου που φτιάχναμε όλες μαζί, οι συντρόφισσες της ομάδας που είναι στην Ελλάδα, οι συντρόφισσες που απελάθηκαν κι εμείς. Και όπως λένε εδώ, ότι λείπει, λείπει...

«Τα πάντα φαίνονται αδύνατα την παραμονή», είχε πει κάποιος από τους δικούς μας, για να προσθέσει αργότερα, «αλλά προκύπτει τελικά ότι το αύριο είναι εδώ, κοντά, όχι όμως επειδή μας περιμένει, αλλά επειδή το χτίζουμε κάθε στιγμή, με βάση ένα άλλο ημερολόγιο».

Αυτά τα λόγια του EZLN είχαμε χρησιμοποιήσει όταν σας στείλαμε το μήνυμα του ερχομού μας. Και πράγματι ήταν για εμάς έμπνευση και κινητήρια δύναμη για να οργανώσουμε αυτό το ταξίδι που ήταν τόσο μακρινό και δύσκολο.

Ξεκινήσαμε πέντε συντρόφισσες από την Αθήνα με τη χαρά και τη λαχτάρα πως θα ταξιδέψουμε μέχρι την άλλη άκρη του κόσμου και θα συναντήσουμε εκεί στη δική σας Τσιάπας, γυναίκες Ζαπατίστας και γυναίκες αγωνίστριες από όλο τον κόσμο. Αγωνίστριες που στέκονται στα πόδια τους και ορίζουν τα δικά τους βήματα, γυναίκες που στέκονται απέναντι στην αδικία, απέναντι στην καταστολή και χτίζουν μέσα σε αυτό το γερασμένο και σάπιο κόσμο της εξουσίας το δικό τους κόσμο, αυτόν της δικαιοσύνης της αλληλεγγύης της ελευθερίας. Η Άννα και η Λήδα δεν μπορέσαμε να βρεθούμε σε αυτή τη συνάντηση γιατί μας το απαγόρευσε η διακρατική καταστολή. Η καταστολή που βάζει εμπόδια όταν μπορεί σε όσες και όσους αγωνίζονται. Μας απέλασαν γιατί αγωνιζόμαστε και αυτό είναι κάτι που ενοχλεί την εξουσία.

Το γεγονός ότι λόγω της καταστολής δεν μπορέσαμε να βρεθούμε στη συνάντηση, μας στεναχωρεί φυσικά, αλλά δεν μας καταβάλλει. Ξέρουμε καλά πως τα κράτη, οι αστυνομίες τους και οι στρατοί τους, όσο και να ορίζουν τα σύνορα στον πλανήτη, δεν θα καταφέρουν ποτέ ναβάλουν φραγμούς στα όνειρά μας για έναν ελεύθερο κόσμο, ούτε ναβάλουν σύνορα στους κοινούς μας αγώνες. Συνεχίζουμε να αγωνιζόμαστε από όπου είμαστε με τους τρόπους που μπορούμε κάθε φορά. Μπορεί να μην είμαστε εκεί σε

φυσικές παρουσίες, είμαστε όμως με την καρδιά μας και το μυαλό μας. Είμαστε εκεί μέσω των συντροφισμών μας που κατάφεραν να συνεχίσουν το ταξίδι και αυτό μας χαροποιεί, είμαστε εκεί όπως είσαστε και εσείς εδώ μέσα από τους αγώνες που δίνουμε η καθεμία και ο καθένας στον τόπο του. Νιώθουμε κοντά σας γιατί μας συνδέει το κοινό όραμα για το γκρέμισμα αυτού του κόσμου της εξουσίας, μας συνδέει το όραμα για την οικοδόμηση ενός άλλου κόσμου... Γιατί όλοι οι αγώνες σε κάθε γωνιά του πλανήτη από τη στιγμή που μοιράζονται αυτό το κοινό όραμα γίνονται ένα, ένας κοινός αγώνας στο δρόμο προς την ελευθερία.

Με αυτά τα λόγια θέλουμε να χαιρετίσουμε την πρώτη συνάντηση γυναικών που αγωνίζονται και να δηλώσουμε πως έχουμε τα μάτια, τα αυτιά και τις καρδιές μας ανοιχτές και παρακολουθούμε αυτή τη συνάντηση να γίνεται εκεί.

Λήδα Άννα

Συντρόφισσες, ερχόμενες εδώ, θέλουμε να ακούσουμε και να μάθουμε από εσάς τις γυναίκες ζαπατίστας και όσες ανταποκρίθηκαν σε αυτό το κάλεσμα τα συνολικά αλλά και τα ιδιαίτερα προβλήματα που αντιμετωπίζετε και τους τρόπους που έχετε βρει για να τα απαντάτε στους τόπους που ζείτε.

Ο σύγχρονος ολοκληρωτισμός και το βάθεμα της επίθεσης των ισχυρών απέναντι στα πληβειακά στρώματα εντείνουν τις έμφυλες διακρίσεις και την έμφυλη βία σε όλες τις μορφές της: τις δολοφονίες γυναικών, τη σεξουαλική κακοποίηση, την εργασιακή εκμετάλλευση, τα δεινά που αντιμετωπίζουν πρόσφυγες και μετανάστριες, σύγχρονες μορφές δουλείας όπως το τράφικινγκ κ.α.

Η πατριαρχία προϋπήρχε του καπιταλιστικού συστήματος και χρησιμοποιήθηκε για την εδραίωσή του. Σήμερα, εξακολουθεί να αποτελεί βάση του κόσμου της εξουσίας καθώς και ένα από τα κύρια εργαλεία αναπαραγωγής του. Γιατί το αλληλοφάγωμα των από τα κάτω αποτελεί μία βασική προϋπόθεση για το σύστημα, αφού απέναντι στους σχεδιασμούς θα έχει ένα κατακερματισμένο, αλλοτριωμένο και ανίσχυρο κοινωνικό σώμα.

Το ζήτημα της πατριαρχίας εμπεριέχει αναρίθμητες διαστάσεις, οι οποίες αλληλοεμπλέκονται: Την ιστορική διάσταση, το πώς συνδέεται με την κρατική εξουσία και τον καπιταλισμό και πώς φτάνουμε ως το σήμερα: τον «καθεστωτικό φεμινισμό», τη μονοθεματικότητα (το να αποκόπεται από το συνολικό αγώνα), τον εναλλακτισμό, (όταν χρησιμοποιείται για τον εξωραϊσμό του συστήματος) και τέλος την ακαδημαϊκοποίηση του γυναικείου ζητήματος (στο οποίο πρόσβαση έχουν κυρίως προνομίοι), σε βάρος των αγώνων από τα κάτω.

Για μας, ως αναρχικές, το ζήτημα της πατριαρχίας δεν είναι μονοδιάστατο, αλλά έχει πτυχές που αφορούν την ταξική διαστρωμάτωση, τον ρατσισμό, την διαίρεση του κόσμου σε Βορρά και Νότο, το μεταναστευτικό-προσφυγικό, τη σεξουαλικότητα, την έμφυλη βία, τη θεσμική και κοινωνική ανισότητα κ.ο.κ.

Δημιουργήσαμε την «ομάδα ενάντια στην πατριαρχία» στο πλαίσιο της Αναρχικής Πολιτικής Οργάνωσης γιατί ως γυναίκες, πέρα από την εκμετάλλευση και την καταπίεση που επιβάλλεται συνολικά στους από τα κάτω, βιώνουμε την καταπίεση και στο πεδίο των έμφυλων διαχωρισμών. Ως αναρχικές, προτάσσουμε ότι η απελευθέρωση των καταπιεσμένων θα είναι έργο δικό τους και όχι μιας πεφωτισμένης πρωτοπορίας που θα δρα στο όνομά μας. Γνωρίζουμε καλά πως η ελευθερία ούτε παραχωρείται ούτε χαρίζεται, αλλά ορίζεται και κατακτιέται μέσα από τους ίδιους τους αγώνες. Έτσι, και ο αγώνας των γυναικών για την αποτίναξη των δεσμών της πατριαρχίας είναι αναπόσπαστο κομμάτι του συνολικότερου αγώνα για το γκρέμισμα της κρατικής και καπιταλιστικής επιβολής, του αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση.

Η ομάδα ενάντια στην πατριαρχία υπάρχει περίπου ένα χρόνο. Από την αρχή θέσαμε σαν προτεραιότητα, τα βήματά μας να χτίζονται σε στέρεη βάση ακόμα και αν αυτό σημαίνει ότι θα είναι πιο αργά. Μέσα σε αυτό το διάστημα, συνδεθήκαμε με τις συντρόφισσες από την Τουρκία Anarşist Kadınlar (Αναρχικές Γυναίκες) της DAF (Αναρχική Επαναστατική Δράση). Για παράδειγμα, συμμετείχαμε στο περσινό αλλά και το φετινό τους κάλεσμά να εκδώσουν ένα τεύχος της εφημερίδας τους με μηνύματα γυναικών από όλο τον κόσμο, μαζί με άλλες συντρόφισσες από την Αγγλία, την Κολομβία, τη Σλοβενία, τη Χιλή και τη Νέα Υόρκη. Ενώ στο έντυπο «Γη και Ελευθερία» της ΑΠΟ αναδημοσιεύσαμε τα δικά τους μηνύματα.

Μια άλλη κίνηση που κάναμε πρόσφατα ήταν να σταθούμε μαζί στο δρόμο, σαν απάντηση στην αστυνομική βία και καταστολή, και τον τρόπο που εκδηλώνεται απέναντι στις γυναίκες (σε διαδηλώσεις, κατά τη διάρκεια της σύλληψης ή της κράτησής τους σε αστυνομικά τμήματα) θέλοντας να τις εκφοβίσει και να τις εξευτελίσει. Μετά τον ξυλοδαρμό και τη σεξιστική κακοποίηση μιας συντρόφισσας από την αστυνομία κατά τη διάρκεια αντιφασιστικής πορείας, αποφασίσαμε στην επόμενη διαδήλωση να δημιουργήσουμε τμήμα γυναικείας περιφρούρησης, πορευόμενες όλες μαζί.

Φέτος, αυτές τις μέρες, συμμετέχουμε και πάλι σε κινητοποιήσεις για τις 8 Μάρτη, με αιχμή μας τη διεθνιστική αλληλεγγύη, όπου στο μήνυμά μας αναφέρουμε τους αγώνες γυναικών στην Τσιιάπας, την Τουρκία, την Παλαιστίνη και όλο τον κόσμο.

Σε αυτό το πλαίσιο, εκδώσαμε τη μπροσούρα «Προκλήσεις για τη γυναικεία απελευθέρωση. Μια ματιά μέσα από τους αγώνες των γυναικών στην Τσιιάπας», που είναι το κείμενο-εισήγηση της συντρόφισσας Conception Suarez σε εκδήλωση που έγινε στην Αθήνα το 2015.

Το καλοκαίρι η ΑΠΟ θα κάνει το πρώτο της αναρχικό φεστιβάλ στο οποίο θα υπάρχει ξεχωριστός χώρος για συζητήσεις που αφορούν το ζήτημα της πατριαρχίας και τους αγώνες των γυναικών.

Όσον αφορά το ευρύτερο περιβάλλον και τα μέτωπα μέσα στα οποία παλεύουμε:

Σε παγκόσμιο επίπεδο, η συνολική συστημική κρίση την τελευταία δεκαετία δεν είναι ούτε πρόσκαιρη ούτε πρωτοφανής. Αποτελεί ενδογενές χαρακτηριστικό του κρατικού – καπιταλιστικού συστήματος και οφείλεται στις μόνιμες και ανεπίλυτες αντιφάσεις του• στην προσπάθεια κράτους και κεφαλαίου να ικανοποιήσουν τις διαχρονικές τους επιδιώξεις, της απομύζησης του φυσικού πλούτου και των ανθρώπων αλλά και την υποταγή των κοινωνιών, σηματοδοτώντας σήμερα μια νέα φάση ανακατάκτησης του κόσμου, φέρνοντας πόλεμο, ξεριζωμό, φτώχεια, κοινωνικό κανιβαλισμό...

Στην ελληνική πραγματικότητα, η επιθετικότητα του κράτους και του κεφαλαίου έχει πάρει τη μορφή μιας σαρωτικής επίθεσης εναντίον της κοινωνίας και των αντιστάσεων της. Από το 2010 και μετά όπου η χώρα εντάχθηκε στα μνημόνια από την

τρόικα (ΕΕ, ΕΚΤ και ΔΝΤ) σε αгаστή συνεργασία με το ντόπιο πολιτικό προσωπικό και την άρχουσα τάξη, όλο και μεγαλύτερα στρώματα της κοινωνίας εξωθούνται στην ανέχεια και την εξαθλίωση. Ενδεικτικό για το πώς βλέπουν οι ισχυροί της Ευρώπης την κοινωνία, είναι μια φράση αξιωματούχου που δικαιολογούσε τα μέτρα λεηλασίας, λέγοντας ότι οι Έλληνες πρέπει να πληρώσουν γιατί μέχρι τώρα «έφαγαν τα λεφτά τους στα ποτά και τις γυναίκες». Αυτή η δήλωση, εκτός από το ότι αποκαλεί ρητά τις γυναίκες πουτάνες, τις εξαιρεί από την ελληνική κοινωνία (αφού κοινωνία είναι οι άντρες και οι γυναίκες τα αντικείμενα που εξαγοράζονταν) δείχνει επιπλέον τη ρατσιστική απαξίωση.

Μέσα σε αυτά τα χρόνια έχουν ψηφιστεί σειρές πολύνομοσχεδίων, υπό τις επιταγές των υπερεθνικών “συμμάχων” και τη σύσσωμη συστράτευση των εκάστοτε ελληνικών κυβερνήσεων. Ενδεικτικά μόνο:

- Ιδιωτικοποιείται και ξεπουλιέται ο δημόσιος πλούτος. (Ποτάμια, βουνά, θάλασσα).
- Ιδιωτικοποιείται οι δημόσιες υπηρεσίες (υγεία, παιδεία, ρεύμα, νερό, μετακινήσεις, τηλεπικοινωνίες).
- Οι μισθοί και οι συντάξεις υφίστανται συνεχείς μειώσεις, ενώ προωθείται η επισφαλής εργασία και η ανεργία αποτελεί ζοφερή πραγματικότητα για όλο και περισσότερους. Γίνονται κατασχέσεις σπιτιών, αφού οι άνθρωποι αδυνατούν να ξεπληρώσουν τα δάνειά τους. Μένουν στο δρόμο ή χωρίς ρεύμα.
- Ταυτόχρονα εντείνεται το επίπεδο της καταστολής τόσο στο δρόμο, ενώ ψηφίζονται νέοι νόμοι παρανομοποίησης της αντίστασης, ακόμα και της απεργίας, και εφαρμόζεται ένα αντιτρομοκρατικό καθεστώς έκτακτης ανάγκης, με δεκάδες συλλήψεις, δίκες, φυλακίσεις πολιτικών κρατούμενων.
- Καλλιεργείται ο κοινωνικός κανιβαλισμός, ώστε οι αδύναμοι να στρέφονται ο ένας απέναντι στον άλλον.
- Προωθούνται και προμοδοτούνται τα νεοναζιστικά και φασιστικά μορφώματα, που κάνουν δολοφονικές επιθέσεις με μαχαίρια και άλλα όπλα απέναντι σε αναρχικούς και αριστερούς αγωνιστές (δολοφονία Παύλου Φύσσα), σε στέκια και καταλήψεις (πρόσφατα εμπρησμός της κατάληψης Libertatia) και σε μετανάστες, πάντα με τη συνεργασία και την κάλυψη της αστυνομίας.

Κατά την ψήφιση και εφαρμογή των παραπάνω μέτρων εκφράστηκε έντονα η κοινωνική οργή και αναπτύχθηκαν ισχυρές αντιστάσεις (μεγάλες διαδηλώσεις από το 2010 ως το 2012). Οι κυβερνήσεις, ανίκανες να αντλήσουν κοινωνική συναίνεση, κατέφευγαν όλο και πιο συχνά στην επιβολή μέσω της απροκάλυπτης βίας, ενώ δυσκολεύονταν να σταθεροποιηθούν.

Έτσι ήρθε στην εξουσία η σημερινή αριστερή κυβέρνηση. Και αποδείχθηκε ο πιο αξιόπιστος και αποτελεσματικός διαχειριστής και εκπρόσωπος των συμφερόντων του κράτους και της άρχουσας τάξης, δίνοντας παράταση ζωής στο ήδη χρεοκοπημένο πολιτικό και οικονομικό σύστημα μέσω της διαμόρφωσης συνθηκών κοινωνικής ειρήνης, εθνικής συμφιλίωσης και διαταξικής συνεργασίας, με την πλειοψηφία να είναι μουδιασμένη αντί να βρίσκεται στους δρόμους. Άλλωστε, για να ανέλθει στην εξουσία στηρίχθηκε σε μεγάλο βαθμό στην καπηλεία μιας σειράς αγώνων που προηγήθηκαν. Εκμεταλλεύτηκε τα συνθήματα αυτών των αγώνων και πάτησε πάνω τους. Καλλιέργησε την ηττοπάθεια, για να σταματήσουν οι άνθρωποι να παλεύουν στους δρόμους και να αφήσουν τις ελπίδες τους στα χέρια μιας νέας κυβέρνησης.

Ένα από τα πιο σημαντικά γεγονότα της τελευταίας δεκαετίας ήταν η εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008, που ξέσπασε μετά τη δολοφονία ενός 15χρονου παιδιού από την αστυνομία. Πολλοί ίσως έχετε ακούσει γι’ αυτήν και στο σημείο της δολοφονίας του, στα Εξάρχεια, στην Αθήνα, υπάρχει μέχρι σήμερα μια πλακέτα με τα λόγια που μας έστειλαν εκείνες τις μέρες οι Ζαπατίστας, κάνοντας την καρδιά μας να ανασάνει, την ώρα που πνιγόταν στα δακρυγόνα. Και οι τεράστιες μαχητικές διαδηλώσεις, τα οδοφράγματα και οι συνελεύσεις που ακολούθησαν στα χρόνια της κρίσης, μας δίδαξαν πολλά.

“Ο Δεκέμβρης δικαίωσε το σύνθημα πως “η εξέγερση δεν είναι ουτοπία”. Η ουτοπία μας όμως δεν σταματά στο ξέσπασμα της αυθόρμητης εξέγερσης. Δεν δικαιώνεται με τίποτα λιγότερο από την κοινωνική επανάσταση, την καθολική ανατροπή του κράτους και του καπιταλισμού και την οικοδόμηση μιας νέας αταξικής κοινωνίας ισότητας, αλληλεγγύης και ελευθερίας.

Η κοινωνική εξέγερση του Δεκέμβρη και όλες οι μεγάλες μαχητικές κινητοποιήσεις στα χρόνια που ακολούθησαν μέχρι και το Φλεβάρη του 2012 μας έδειξαν επίσης ότι γι’ αυτή την προοπτική δεν αρκούν μόνο τα αυθόρμητα, πρόσκαιρα και ανοργάνωτα ξεσπάσματα της δίκαιης οργής μας, αλλά απαιτείται η πολιτική, κοινωνική και ταξική αυτοοργάνωση για τον σχεδιασμό, την ανάπτυξη και τη συνέχεια των δράσεών μας.”

Γι’ αυτό, σαν αναρχικοί, που είδαμε τα προτάγματά μας να αγκαλιάζονται από πολλούς και τις τάξεις μας να πληθαίνουν, αποφασίσαμε να κάνουμε ένα βήμα παρακάτω και να οργανωθούμε. Αποτέλεσμα αυτής της λογικής ήταν η δημιουργία της Αναρχικής Πολιτικής Οργάνωσης, μιας ομοσπονδίας συλλογικοτήτων από διάφορες ελληνικές πόλεις: την Αθήνα, τη Θεσσαλονίκη, την Πάτρα και την Κέρκυρα.

Παρότι τα τελευταία χρόνια το κίνημα βρίσκεται σε μία κατάσταση μουδιάσματος και γενικότερης κοινωνικής άμπωτης, για τους λόγους που αναφέραμε παραπάνω, η ΑΠΟ από την ίδρυσή της τον Νοέμβρη του 2015, στο μέτρο των δυνατοτήτων της, συμμετέχει στους κοινωνικούς και ταξικούς αγώνες όπου αυτοί εκφράζονται, ενώ επιχειρεί να ανοίξει και νέα μέτωπα αγώνα.

Βασικές της στοχεύσεις είναι η παρέμβαση με συνέχεια και συνέπεια τόσο στο κεντρικό πολιτικό πεδίο, όσο και τοπικά. Η διείδυση και διάχυση του αναρχικού οράματος και η συμβολή του αναρχικού πολιτικού αγώνα στην κοινωνική χειραφέτηση.

Σε αυτή τη λογική:

- Συμμετέχει σταθερά στις κεντρικές απεργιακές διαδηλώσεις ενάντια στα αντεργατικά και αντικοινωνικά μέτρα και στηρίζει μερικούς αγώνες, όπως: ενάντια στους πλειστηριασμούς κατοικιών, ενάντια στις αυξήσεις σε βασικά κοινωνικά αγαθά (ρεύμα, νερό), ενάντια στην αναδιάρθρωση των Μέσων Μαζικής Μεταφοράς- Για την ελεύθερη μετακίνηση και ενάντια στην κατάργηση της Κυριακάτικης αργίας.
- Διοργάνωσε πολύμηνη καμπάνια αλληλεγγύης σε πρόσφυγες και μετανάστες, ενάντια στον πόλεμο και τον σύγχρονο ολοκληρωτισμό, με παρεμβάσεις σε στρατόπεδα συγκέντρωσης και σε καταυλισμούς, ενώ το καλοκαίρι του 2016 διοργάνωσε δεκαήμερο εκδηλώσεων και δράσεων την Αναρχική Συνάντηση Αγώνα στη Θεσσαλονίκη, στο πλαίσιο της διεθνούς

συνάντησης αγωνιστών από όλο τον κόσμο No Border Camp.

- Συμμετέχει ενεργά στον αντιφασιστικό αγώνα με πλήθος δράσεων- συγκεντρώσεις, πορείες, μοτοπορείες, εκδηλώσεις αντιπληροφόρησης. Στηρίζει με την παρουσία της την ετήσια αντιφασιστική διαδήλωση στη Σόφια της Βουλγαρίας. Κορυφαίες στιγμές αποτέλεσαν η παρουσία μας στη δίκη της x.a ως εγκληματικής οργάνωσης τις ημέρες που εκδικαζόταν η υπόθεση του στεκιού αντίπνοια (του οποίου είμαστε μέλη), για την επίθεση και τον σοβαρό τραυματισμό δύο συντρόφων μας από φασίστες το 2008. Στις αρχές του 2018 διοργανώσαμε και συμμετείχαμε σε αντιφασιστικές – αντιεθνικιστές συγκεντρώσεις σε Θεσσαλονίκη (21/1) και Αθήνα (4/2) ενάντια στην ανάδυση του εθνικισμού με αφορμή το «μακεδονικό» ζήτημα και την προσπάθεια των φασιστών να ξαναβγούν στο προσκήνιο. Απέναντι στη συσπείρωση του εθνικιστικού και φασιστικού εσμού κάναμε ξεκάθαρο σε κράτος, αφεντικά και στα τσιράκια τους πως θα στήσουμε αναχώματα σε κάθε πτυχή προώθησης του σύγχρονου ολοκληρωτισμού.

- συμμετέχουμε τους αγώνες ενάντια στη λεηλασία της φύσης με χαρακτηριστικότερα παραδείγματα την καταστροφή που συντελείται στη ΒΑ Χαλκιδική εξαιτίας της εξόρυξης χρυσού και της επιχειρούμενης καταστροφής του ποταμού Αχελώ, εξαιτίας της επικείμενης λειτουργίας γιγαντιαίου υδροηλεκτρικού φράγματος.

- Συμμετέχουμε ενεργά στις καταλήψεις, που βρίσκονται διαχρονικά στο στόχαστρο της καταστολής.

- Παράλληλα, στηρίζουμε και διοργανώνουμε μια σειρά κινητοποιήσεων που αναδεικνύουν το πρόταγμα της διεθνιστικής αλληλεγγύης. Από τις κινήσεις αλληλεγγύης στους αγωνιζόμενους ενάντια στο νέο εργασιακό νόμο και στο καθεστώς έκτακτης ανάγκης στη Γαλλία, τη συγκέντρωση στην πρεσβεία του Μεξικού στην Αθήνα σε αλληλεγγύη με τους εξεγερμένους της Οαχάκα, ενάντια στις δολοφονίες του μεξικάνικου κράτους, τις ανακοινώσεις αλληλεγγύης στους αγωνιζόμενους σε ΗΠΑ και Σλοβενία, μέχρι τις συγκεντρώσεις αλληλεγγύης στους αναρχικούς της DAF από την Τουρκία, τη συμμετοχή μας στη διαδήλωση με αφορμή την επίσκεψη Ερντογαν. Ενάντια στην επιβολή του Καθεστώτος Έκτακτης Ανάγκης, τον πόλεμο και το φασισμό και την πρόσφατη παρουσία μας στην Κωνσταντινούπολη της Τουρκίας στο πλαίσιο εκδηλώσεων της DAF, αναδεικνύουμε την αναγκαιότητα διεθνούς διάστασης του αγώνα και στέλνουμε μήνυμα διεθνιστικής αλληλεγγύης σε όσους αντιστέκονται στην κρατική και καπιταλιστική βαρβαρότητα σε όλον τον κόσμο. Ενώ πρόσφατα κάναμε παρέμβαση διαμαρτυρίας στην πρεσβεία της Αργεντινής για τη δολοφονία του αναρχικού Santiago Maldonado και του συντρόφου Rafael Nahuel, και σε ένδειξη αλληλεγγύης στον αγώνα των Mapuche ενάντια στην υπαρπαγή της γης τους.

- η απόφαση μας να ενταχθούμε στην IFA είναι κομμάτι της αντίληψής μας για τη διεθνή διάσταση που πρέπει να έχει ο αγώνας αναπτύσσοντας πολιτικές σχέσεις με αντίστοιχες οργανώσεις στην Ευρώπη και παγκόσμια. Στην ίδια κατεύθυνση αναπτύσσουμε σχέσεις με την τούρκικη DAF και σήμερα βρίσκομαστε εδώ μαζί σας.

Σήμερα, βρίσκομαστε εδώ και για να μεταφέρουμε σε όλους τους συντρόφους και τις συντρόφισσές μας την εμπειρία αυτής της συνάντησης, μεταφέροντας το κουράγιο, την έμπνευση, την αλληλεγγύη που γνωρίσαμε εδώ και την επιβεβαίωση του μηνύματος που προαναφέραμε: Σε αυτό τον αγώνα, όσο μακριά και αν είμαστε, κανείς δεν είναι μόνος του.

Θέλουμε να κλείσουμε με αυτά τα λόγια:

ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1988
30 ΧΡΟΝΙΑ ΚΑΤΑΛΗΨΗ
ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2018

στους δράλους
της καπιταλιστικής αντίστασης
της ταξικής αλληλεγγύης και
της κοινωνικής αυτοοργάνωσης

ΕΚΔΗΛΩΣΗ

Προβολή & Ενημέρωση - Συζήτηση

για την 1η διεθνή πολιτική, καλλιτεχνική, αθλητική και πολιτιστική συνάντηση γυναικών που αγωνίζονται, που κάλεσαν οι γυναίκες ζαπατίστας στο caracol της Μορέλια (8-10 Μαρτίου 2018)

Παρουσίαση της μπροσούρας

«Προκλήσεις για τη γυναίκα απελευθέρωση.
Μια ματιά μέσα από τους αγώνες των γυναικών στην Τσιάπας»

«[Στις 8 Μάρτη, στο τέλος των παρουσιάσεων μας, καθίσαμε από μας όλοι με μια μικρή φλόγα. [...] Πάρε αυτή τη φλόγα και μεταμόρφωσέ την σε οργή, σε κουράγιο, σε απορροστικότητα... Κράτα την και τότε ίσως σκεφτείς ότι δεν μπορεί να υπάρξει ούτε αλήθεια ούτε δικαιοσύνη ούτε ελευθερία μέσα στο πατριαρχικό καπιταλιστικό σύστημα. Και τότε ίσως ξεκινάμε να αγωνιζόμαστε για να βρούμε φωτιά στο σύστημα. Και ίσως βρούμε ότι είναι η μέρα που θα είναι νύχτα, ίσως κανείς δεν θα σφύσει τη φωνή αλλά η μέρα που θα γίνει όπως άλλο πάλι από σήμερα. Και τότε, σόφισμα και ονειροπόληση, εκείνη τη μέρα που θα είναι νύχτα, ίσως καταφέρουμε να πούμε μαζί: "Εντάξει, τώρα μπορούμε πραγματικά να φτιάσουμε να οικοδομήσουμε τον κόσμο που χρειαζόμαστε και σ'όλο τον κόσμο"».

από τα λόγια των γυναικών ζαπατίστας στο κλείσιμο της συνάντησης

ΤΡΙΤΗ 8 ΜΑΪΟΥ, 19:00
Στην Κατάληψη Λέλας Καραγιάννη 37

Ομάδα ενάντια στην Πατριαρχία - Αναρχική Πολιτική Οργάνωση

Πίσω από τους βολικούς για την κυριαρχία μύθους, που διαστρεβλώνουν την υπόθεση της γυναικείας χειραφέτησης, παρουσιάζοντας την ως αίτημα "ισότητας" στη διαχείριση της εξουσίας, κρύβεται η ιστορία αιματηρών μαχητικών γυναικείων αγώνων: Από τις γυναίκες εμπρήστριες της γαλλικής Κομμουνάδας και τις απεργίες στις οποίες πρωτοστάτησαν μετανάστριες ράφτρες στις ΗΠΑ στα τέλη του 19ου και τις αρχές του 20ου αι., απ' όπου αντλεί τις ρίζες της η 8 Μάρτη. Από τις αντιστάσεις των ιθαγενών γυναικών απέναντι στους κατακτητές, ως τον μαύρο φεμινισμό, από τις κορεάτισσες και γιαπωνέζες αναρχικές του προηγούμενου αιώνα ως τις Mujeres Libres της ισπανικής επανάστασης, χαράσσεται μια διαδρομή που φτάνει ως το σήμερα:

Από την Τσιάπας ως τη Ροτζάβα του Κουρδιστάν και το Αφρίν της Συρίας, και από την Τουρκία έως την Παλαιστίνη, όπου η 16χρονη κρατούμενη Ahd Tamimi ορμάει με τα γυμνά της χέρια απέναντι στους στρατιώτες... Από τις γυναίκες των κοινοτήτων Mapuche στη Χιλή και την Αργεντινή που αγωνίζονται ενάντια στη λεηλασία και την υπαρπαγή της γης ως τις αγωνίστριες του Standing Rock και του Black Lives Matter, τα λόγια και οι δράσεις των αγωνιζόμενων γυναικών συναντιούνται σε μια υψωμένη γροθιά κι ένα βλέμμα αλληλεγγύης, που οπλίζει την αποφασιστικότητά μας να καταστρέψουμε κάθε μορφή καταπίεσης ανθρώπου από άνθρωπο, για να οικοδομήσουμε μαζί έναν κόσμο ισότητας, αλληλεγγύης και ελευθερίας.

9 Μάρτη 2018, caracol της Morelia, Τσιάπας
Ομάδα ενάντια στην Πατριαρχία-
Αναρχική Πολιτική Οργάνωση